

DIỆP HÁCH NA LẬP - ĐO HONG

CÀN LONG ĐẠI ĐỂ

DESIGNER

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

CÀN LÔNG DẠI ĐỂ
(TẬP III)

DIỆP HÁCH NA LẠP - ĐỖ HỒNG

CÀN LONG ĐẠI ĐẾ

(TẬP III)

Vũ Ngọc Quỳnh (dịch)
(Trong nhóm dịch Trạng An của Ông Văn Tùng)

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN, 2000

Dịch từ nguyên bản Trung Văn "***Cần Long Đại Đế***" do Nhà xuất bản "*Trung Quốc nhân sự xuất bản xã*" ấn hành năm 1996 tại Bắc Kinh.

Sau khi bị mất tướng tổn quân ở Khố Xa anh em Bồ Na Liệt Đôn và Hoắc Tập Chiêm chia quân về giữ Ca Thập Cát Nhi, Diệp Nhi Khương. Trước tình hình đó, Triệu Huệ tiến quân thuận lợi, qua A Khắc Tô, thủ lĩnh thành này là Pha Lạp Đặc đầu hàng; đến Hoà Điền, chủ thành này là Hoắc Tập Tư trước kia đã từng bắt Đạt Ngọc Tề dâng cho quân Thanh, khi Triệu Huệ kéo quân tới, Hoắc Tập Tư lập tức đầu hàng, lại còn chiêu hàng cả thành Ô Thập nữa. Tại Ô Thập, đang nghỉ lại chỉnh đốn quân ngũ, rồi tiếp tục tiến quân, hôm nay, đại quân đã đến Huy Tề A Lý Khắc, cách Diệp Nhi Khương bốn mươi dặm nữa thôi.

Dừng quân lại, Triệu Huệ về mặt mệt mỏi trở về trung quân trường, ngồi lên chiếc ghế da hổ, rồi không muốn đứng dậy nữa. Điền Nghĩa thấy thế vội bưng lên bát trà sữa nóng hổi, nhưng thấy Triệu Huệ đã ngủ rồi.

- Nguyên soái ... Nguyên soái...

Nghe tiếng người phía ngoài, Điền Nghĩa vội chạy ra, thì ra Cao Thiên Hỉ, Tam Cách, bèn bước lên cúi mình hạ giọng nói.

- Xin các vị tướng quân từ từ cho. Nguyên soái vừa mới ngủ, xin mời về doanh chờ đã, được không?

- Việc này....! Mấy người đang do dự thì nghe có tiếng từ trong trường vang ra.

- Vào đi!

- Ngồi cả xuống!-Triệu Huệ một tay giụi mặt, một tay chỉ vào ghế đất hai bên, vừa ngáp vừa nói - Tướng sĩ các doanh có thiếu không?

- Bẩm nguyên soái, tướng sĩ các doanh không thiếu một ai.-Ngạc Thục chấp tay nói - tướng quân Ái Long phi báo, đã đến Ô Thập rồi a. Còn báo là quân môn Nội Mục Trát Nhĩ cũng thống lĩnh đại quân xuống phía nam.

Triệu Huệ gật đầu, nói:

- Diên Nghĩa, truyền lệnh cho lãnh binh Ái Long A đem quân chặn đường của quân thành Đề Thập Cát Nhĩ trở lại tiếp viện. Không được để lỡ!

- Dạ!

- Các người cứ trở về nghỉ ngơi đi!-Triệu Huệ nhìn khắp một lượt, nói - Sáng mai tiến quân vào Diệp Nhĩ Khương, phải bắt ngay đầu sở giặc, khai hoàn về triều.

Bắt ngay đầu sở giặc? Nói sao dễ thế! Mọi người nhìn nhau, chẳng biết nên nói gì. Chỉ có Đặc Thông Ngạch thờ ơ, mở miệng nói:

- Nguyên soái, tại hạ cảm thấy không ổn.

- Sao không ổn? Người nói nghe nào!-Triệu Huệ ngạc nhiên, rồi mỉm cười, nói

- Nguyên soái, quân ta bốn ngàn tướng sĩ tuy không thiếu một người, nhưng hành quân cấp tốc một ngàn năm trăm dặm, cũng đã mệt mỏi rồi, đem đội quân đã mệt mỏi tiến đánh sào huyệt giặc, khác nào cái thế cuối đường bay của mũi tên, không thể xuyên thủng... xuyên thủng...-Đặc Thông Ngạch bỗng quên mất hai tiếng "the móng", mắt đỏ bừng lên.

- Không thể xuyên thủng the móng!-Tam Cách cười, nối tiếp câu nói của Thông Ngạch, rồi quay lại nghiêm nghị nói

- Nguyên soái, Đặc Thông Ngạch nói rất phải. Quân ta này chỉ còn lại hơn một ngàn con ngựa, rất nhiều tướng sĩ không có ngựa cưỡi, Ngoai ra, theo tin của thám báo, thành Diệp Nhi Khương rộng rãi kiên cố, chu vi có hơn mười dặm, gấp ba lần thành Khố Xa, bốn mặt thành có 12 cửa, quân ta đến, cũng chỉ có thể vây chặn ba mặt.

Triệu Huệ nghĩ một hồi lâu, mỉm cười nói

- Các người tiến bộ nhiều lắm, lần sau có việc quân, bản soái nhất định phải hỏi hai vị!

- Nguyên soái quá khen, tại hạ thực không dám nhận. Tam Cách, Đặc Thông Ngạch nghe nói, vội đứng dậy, rời chỗ ngồi, chấp tay đáp lại.

- Được rồi. Có thám thính được tình hình binh mã của giặc không?

- Bẩm nguyên soái, trong thành, Ách Lô Đặc, Bố Lô Đặc Y Lễ có hơn năm ngàn ngựa, lính đi bộ thì rất nhiều. Còn Hoắc Tập Chiêm, nghe tin đại quân ta tiến đến, hân làm kế vườn không nhà trống, vợ vét lương thảo của dân Hồi các thôn trang phụ vận chuyển hết vào trong thành. Cao Thiên Hi xoa lên cái trán cao trọc lóc của mình, đáp lại.

Ba quân chưa cất bước, lương thảo đã lên đường. Nếu không có lương thảo thì đánh đấm sao được? Triệu Huệ nghe lời bẩm như thế, gật mình, vội hỏi:

- Quân ta hiện nay lương thảo còn được đến bao lâu nữa?

- Bẩm nguyên soái, khoảng được trên dưới hai tháng ạ! Quan lương thảo đáp.

Nghe thế, trái tim thắc thóm của Triệu Huệ trở lại yên ổn. Ông nâng chén trà nhấp một ngụm, trầm ngâm hồi lâu rồi nói.

- Đã thế bây giờ tạm đóng quân lại đã. Cho quân canh

phong ngay đêm bốn mặt thành Diệp Nhi Khương, để phong nó chạy thoát! Ngoai ra phi báo cho quân môn Nột Mục Trát Nhi biết, tăng nhanh tốc độ hành quân, không được chậm trễ, nếu không ta sẽ hỏi tội quân môn.

- Dạ!

- LuiTriệu Huệ chưa nói hết lời, Điền Nghĩa vội vàng từ ngoài chạy vào, quỳ xuống, thờ hồn hển nói

- Bẩm nguyên soái, tin báo ... tin báo...

Điền Nghĩa thờ lấy hơi, định thần lại, nói

- Tin báo có một đoàn người ngựa đang đi về phía chúng ta, ước khoảng vài trăm người

- Cách đây bao xa?

- Khoảng vài ba dặm

- Đồ đồn! Hai ba dặm? Thám báo lam ăn cái gì! Phạt bốn chục quân trưởng! Triệu Huệ giận dữ, nét mặt khi đỏ tía, lúc trắng xanh, "Cao Thiên Hí, Tam Cách nghe lệnh!"

- Có mặt tướng!

- Dẫn quân bản bộ đi tra xét nhanh!

- Tuân lệnh!

Chờ khi hai người ra khỏi trưởng, Triệu Huệ lấy làm bức dọc, hai mắt như nẩy lửa, hồi lâu mới nói được:

- Đặc Thông Ngạch, từ nay việc điều phối thám mã do người phụ trách. Còn để xảy ra tình trạng như hôm nay, ta sẽ chém đầu, không tha!

Đặc Thông Ngạch đứng dậy và nói luôn: "Tuân lệnh!"

Lát sau, với khoảng thời gian yống chưa hết một chén trà, bên ngoai có tiếng bước chân lẫn trong tiếng nói, tiếng cười. Cao Thiên Hí và Tam Cách bước vào. Họ Cao thi lễ, rồi cười nói:

- Nguyên soái, Tiều Hạ cho giai quân địch tới. Đó là mây tên hàng binh!

- M.... nó chứ! Thực chẳng hay ho gì!

Nghe nói là hàng binh, Đạc Thông Ngạch cười luôn. Triệu Huệ mỉm cười, nói:

- Buồn nỗi gì! Muốn đánh thì sẽ được đánh. Đi truyền lệnh cho họ vào!

Lát sau, có hai người xuất hiện. Người già khoảng trên dưới năm mươi, gã kia chừng độ ba mươi. Quần áo của họ đầy bùn đất, còn dính cả máu. Xem ra, họ phải từ rất xa và gian nan, vất vả lắm mới tới được đây. Người già đưa mắt nhìn rồi bước tới cúi lạy Triệu Huệ, nói:

- Ngạch Nhị Khắc Hoà Trác Ngạch Sắc Doãn đưa cháu là Đồ Nhị Đồ đến chúc phúc nguyên soái.

- Miễn lễ! Cho ngồi xuống! - Triệu Huệ nhìn hai người một thôi, rồi nói tiếp - Các người từ đâu tới?

- Chú cháu tại hạ từ Diệp Nhị Khương

- Tốt quá... tốt quá! - Triệu Huệ vui vẻ hẳn - Tình hình trong thành Diệp Nhị Khương thế nào?

Ngạch Sắc Doãn lễ phép thưa:

- Bẩm nguyên soái, Diệp Nhị Khương gồm có hai mươi bảy thôn trang, với ba vạn hộ, hơn chục vạn khẩu. Có năm ngàn kỵ binh, một vạn rưỡi bộ binh.

- Lương thảo thế nào?

- Lương thảo trong thành còn khoảng nửa năm nữa. Ngoài ra còn có bãi chăn thả gia súc ở phía nam núi Anh Nga Kỳ Bàn.

Phải để ý kỹ mới thấy trên nét mặt của Triệu Huệ thoáng

có nụ cười nhạt và hai mắt nhìn chăm chăm vào chú cháu Ngạch Sắc Doãn. Bỗng, một giọng nói sắc, gọn vang lên:

- Nôi! Tên nghịch tặc Hoắc Tập Chiêm phải các người đến đây là gì?

- Nguyên soái, ngài... ngài không...

Ngạch Sắc Doãn ấp a ấp úng, khuôn mặt trắng bệch khác gì tờ giấy.

Triệu Huệ cười nhạt thành tiếng, rồi nói:

- Tưởng rằng cái trang như vậy là qua được mắt bản soái chăng? Binh lực, lương thảo, và những điều cơ mật khác của nghịch tặc, người làm sao mà biết được? Thành Diệp Nhi Khương có hàng vạn binh lính, người trốn ra bằng cách nào? Người cho rằng lũ thám mã của bản soái đều là lũ ăn hại cả hay sao? Còn không nhanh chóng khai hết ra!

- Nguyên soái - Ngạch Sắc Doãn lấy lại bình tĩnh, rồi nói tiếp - Thực không dám giấu, tại hạ là chú họ của Hoắc Tập Chiêm, còn Đô Nhị Đô là anh ruột của Hương phi, vợ của Hoắc. Bởi vì...

Đặc Thông Ngạch không thể kim nén được nữa, vội đứng dậy nói cắt ngang lời của Ngạch Sắc Doãn:

- Nguyên soái, để thân thích của nghịch tặc sống là lưu lại hậu họa. Theo ý tại hạ, giết luôn đi thì...

- Câm miệng! - Nghe Ngạch Sắc Doãn nói, Triệu Huệ có phần kinh ngạc, nhưng vẫn cố trấn tĩnh, đảo mắt vai vòng rồi mới nói tiếp - Người nói đúng chứ!

- Hoàn toàn là sự thật.

- Tốt lắm! Hai người đi đường mệt nhọc, nên nghỉ ngơi cái đã - Triệu Huệ như nửa tin nửa ngờ, cười nói - Tam